

VASADI PÉTER

*Anya és fia**A Passio-beli Ana Morgensternek*

Te karcsú, sötétes bőrű asszony,
 veled egy kisfiú képében
 a világ ura lépked, bal
 kezeden vízálló, fekete-fehér
 csíkos zsákot lóbálsz, és
 zsoltárt dúdolsz a fiadnak.
 Burnuszos fejét, finom arcát
 feléd fordítja, fölnez a szemedbe,
 rámosolyogsz, hangodra elámul.
 Szerelem bontja ki a bizalmat.
 Hosszan nézitek egymást.
 Nem rebben a szem. Megjegyzi
 a kisfiú ezt az elnyújtott
 pillanatot. Rövidre mért gyermek-
 léptei vannak. Ártatlanul szedegeti
 lábát. Megáll, szembe veled,
 kéri a másik kezedet. Fogod őt,
 hallgatsz. Megpróbált közétek
 furakodni az árnyék. Elosont.
 Nézitek egymást. Nem kapod ölbe
 a kisfiút, ő sem toporog: végy már
 a nyakadba. Nézitek egymást ebben
 a mindig fegyveresen várakozó
 itt-ben, mely ölni tud, ítélni
 szeret, hamis, kemény és szigorú,
 mint sűrűn tüskézve egy vaslap.
 Bennetek selymes időtlenség.
 ...Veszünk datolyát is, anya?
 kérdi fiad.
 Veszünk bizony, apád is szereti.
 Ha megérik,
 puha lesz, mint a kenyér.

Ellenpont

Meghalok, ha nem halok meg,
s nem halok, ha meghalok.
Sok élet, de egy halál van,
a legelőbb egy Halott.
Bezsúfolva egy Halálban
minden halott élni fog.
Ha nem így van, sok halott
tesz úgy, mintha lázban élne;
ha nem így van, nincs sehogy.
Nem árulok zsákbamacskát,
a Jónál nem jobb „a jobb”.
Enni kértek, enni adtam,
öröklétet egy falatban.
Hogy éljetez, ide jöttem,
még meghaltok bűnötökben.
Jártam-keltem ige-fénybe
öltözötten, s ti ijedten
belöktetek a sötétbe.
Ott adtam bocsánatot.
Meghaltam, már nem halok.

Köszönet

Baán Tibornak

Apadásunkban mind
élesebben látszik a
mély, de méricskéltni
magát nem engedi meg;
elég, ha a szót súlyos
szomja alámeríti, s mint
kő a fenéken, ott tátog
üresen; kínjában a ringó
csönddel töltekezik —
majd, mint az iszákos;
igen, igazad van,
nyakra-főre bújik ki
bőréből a költő
— mégis valahogy benne
marad; alig hiszi el,
lentről áradást szimatol.